

Ἡ νεαρά γυνὴ ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησίν της.
— Ὁ Ἰωσήφ, ἀπήντησεν ὁ Λουκάς, μετὰ μικρὸν δισταγμὸν, ἐγκατέλειψε τὸ σύνταγμα μου, δὲν θὰ ἀργήσῃς δὲ νὰ τὸν ἐπανίδῃς ἀφοῦ ἰαθῇ ἐκ τινος πληγῆς ἣν ἔλαβεν, ὡς μοὶ εἶπον, κατὰ τὴν ὑποχώρησιν τοῦ στρατοῦ.

Ἡ Ἀδελίνα, ὡς εἰκός, οὐδεμίαν ἡδυνήθη νὰ ἐξαγάγῃ παρὰ τοῦ Λουκά λεπτομέρειαν, καθόσον ὁ στρατιώτης ἐνόμισεν ὅτι ἡ ἑκείνη ἀπάντησις τοῦ ἤθελε καταστήσει ἥτιον σκληρὰ τὴν ἀλήθειαν ὅταν αὕτη ἐμελλε νὰ ἀνακαλυφθῇ εἰς τὴν Ἀδελίναν καὶ ὅτι ὅσα τῇ εἶπεν ἤρουν ὅπως συγκιρᾶσιν εἰς ἴσας δόσεις τὴν ἀνησυχίαν μετὰ τῆς ἐλπίδος.

Ἐξελθὼν τῆς καλύβης τῆς κλιωτρίας, ὁ Λουκάς συνήντησε τὸν μάγον οὔτινος ἡγνός· τὸ μῖσος καὶ οὔτινος εἶχε λησιμονήσει τὸ πρὸς τὸ κακοποιεῖν ὀρμέμενον.

— Ἦλθες λοιπὸν, Λουκά, εἶπεν ὁ Ζηνόβιος. Πόσον καλῶς σοὶ ἀρμόζει ἡ στρατιωτικὴ στολή!.. Λοιπὸν, σὺ διέφυγες τὸ ξεπάστρεμμα, καὶ ὁ καλὸς μας Ἰωσήφ θὰ ἔλθῃ νὰ κτυπήσωμεν τὰ ποτήρια;

— Ὅχι δὲν θὰ ἔλθῃ, Ζηνόβιε, ἀπήντησεν ὁ Λουκάς χαμηλῇ τῇ φωνῇ καὶ σείων τὴν κεφαλὴν.

— Μπᾶ! εἶναι δυνατόν!

— Εἶναι ἀλγυέστατον ἀναπαύεται εἰς ξένην γῆν. Ἀπέθανε δηλητηριασθεὶς ὑπὸ κακούργων! Μὴ ἀναφέρῃς ὅμως οὐδὲ λέξιν εἰς τὴν Ἀδελίναν περὶ τούτου ἀκούεις;

— ὦ, μὴ σὲ μέλλῃ! ποῦ λοιπὸν ἀπέθανεν ὁ εὐμορφος ἐκεῖνος νέος;

— Εἰς Καινιγσβέργην, δηλητηριασθεὶς ὡς σκύλος εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

— Παναγία παρθένε! θὰ κοστίσῃ τοῦτο ἀρκετὰ εἰς τὴν καυμένην τὴν Ἀδελίναν. Καὶ ποῖος θὰ τὴν διατρέρῃ;

— Ἐγὼ ἂν θέλῃ ὁ Θεός.

— Πάντοτε ὑπῆρξες καλὴ καρδιά· ἀλλ' εἰπέ μοι θὰ ἐπανακάμψῃς εἰς τὸ σύνταγμα;

— Μετὰ τὴν ἀνάρρωσίν μου. Ἔως τότε βλέπομεν.

— Δὲν εἶναι σπουδαῖον τὸ πρᾶγμα. Θὰ ἔκασμα καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον εἰς τὴν θέσιν σου εἰάν δὲν ἦμην πτωχότατος. Δὲν ἔχω παρὰ τὸν γρηγιὸν σκύλον μου καὶ τὸν μισθόν μου.

Τὴν ἐπιοῦσαν ὁ Ζηνόβιος ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, ὅπου καὶ ἔγραψεν ἀνώνυμὸν τινα ἐπιστολὴν

πρὸς τὴν Ἀδελίναν, εἰς αὐτὴν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἐπανεκάμψεν εἰς τὸ χωρίον Σαλαῖξ καὶ ἐκοιμήθη τὸν ὕπνον τῶν αἰσίων τριβῶν ὑπὲρ εὐχαριστήσεως τὰς χεῖρας.

Ἡ Ἀδελίνα ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν καὶ παραχρῆμα ἔπεσε κλινήρης ὑπὸ τὸ κράτος φρικώδους λήρου. Αἱ τοῦ τοκετοῦ ὁδὸναι δὲν ἐβρέδυναν νὰ καταλάβωσιν αὐτήν. Βιδοποιηθεὶς ὁ Λουκάς ἔδραμε παρ' αὐτῇ, προσεκαλέσατο τὸν ἱατρὸν, οἱ δὲ γείτονες προστοίχισαν τὴν κλίνην τῆς δυστυχοῦς καὶ ἐπεδαψίλευσαν αὐτῇ τὰς θεραπείας τῶν. Ἀλλὰ τὸ θανάσιμον τραῦμα εἶχεν ἐπενεχθῇ. Ἡ Ἀδελίνα παρέδωκε τὸ πνεῦμα φέρουσα εἰς φῶς τέκνον ἄρρεν, ὁμοῖοκυπον τοῦ Ἰωσήφ, οὔτινος τὸ ὄνομα ὑπῆρξε καὶ ἡ τελευταία τῆς θνησκούσης λέξις.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

ΕΠΙΣΗΜΩΝ ΤΙΝΩΝ ΑΝΔΡΩΝ.

(συνέχεια [βλ. φιλ. ΚΓ].)

Ἡ κυρία Μοντεσπᾶν διεσκέδαζε καὶ ἐπαί-
ζεν ὡς μικρὸν παιδίον, ἡ ἐτοιμότης τοῦ πνεύ-
ματος τῆς μαρκησίας ἐνουμένη μετὰ τὸ ἰδιάζον
τοῦ χαρακτῆρος προσεῖλκυε μᾶλλον τὸν Λουδο-
βίκον ΙΔ', ἢ ἡ σπανία αὐτῆς καλλονή. Ἐπαί-
ζε μετὰ μικρὸν τι ἀμαξίδιον συρόμενον ὑπὸ ἑξ' ἑξ' ἑξ' αὐτῶν
τοὺς ὠδήγει, τοὺς ἡνάγκαζε νὰ τρέχωσι καὶ ἄφινε
νὰ δάκνωσι τὰς λεπτοφυεῖς αὐτῆς χεῖρας. Διέ-
τρεφεν ἐντὸς κεχρυσωμένων καὶ εἰκονογραφημέ-
νων ραπνίων, χοίρους, ἵππους, ἐλάφους κ. τ. λ.

Εἰς τὴν αὐτὴν ἐφορῶντα τὴν ὀξύνοϊαν καὶ τοὺς
ἀστεϊσμούς της. Δυστυχίᾳ εἰς τὸν αὐλικὸν ἐκεῖ-
νον, ὅστις ἤθελε διέλθῃ κάτωθεν τοῦ παραθύρου
της, ὅπου αὕτη εὗρίσκετο ἐν αὐτῷ μετὰ τοῦ
βασιλέως ἡ νόχλει πάντας δ' ἀφορήτων ἀστεϊσμῶν
καὶ διὰ πικροτάτων προσβολῶν. Ἡ θεὰ τῆς κεφα-
λῆς τῆς βασιλίσσης ἐν τῷ παραθύρῳ, ἦτο δὲ αὐ-
τοὺς κεφαλὴ Μαδούστis. Εἶναι ἀληθές ὅτι καὶ
αὐτὸς ὁ Λουδοβίκος ὑπέφερεν ὑπὸ τοῦ δαιμονίου
τούτου τὸ ὅποιον εἶχε τοσοῦτον ἐνθαρρύνει. Ὅτε
οὗτος δυσηρεστεῖτο μετ' αὐτῆς καθυπόχαζε διὰ
ἀστεϊσμῶν καὶ χαιρηντισμῶν, πλὴν πικροτάτων.

— Ἡ κυρία Θεάντζ, ἀδελφὴ τῆς μαρκησίας,

ἦτο ἔτι πνευματωδέστερα ταύτης, καὶ ἡ παρά-
δοξος αὐτῆς εὐθυμία διεσκέδαζε τὸν Λουδοβίκον
ΙΔ'. Ἐπορεύετο εἰς συνάντησιν αὐτοῦ ὅτε ἠννόει
ὅτι εὐρίσκετο εἰς συναναστροφὴν νέων. Εἰς τὴν
κυρίαν ταύτην ἀποδίδεται καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ περι-
φήμου ἐκείνου λογίου «εἰς τὴν τράπεζαν δὲν
γηράσκουσι». Καὶ μετὰ τὸν θάνατον τῆς ἀδελ-
φῆς τῆς ἑξῆς ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ',
χαίρουσα μεγάλην εὐνοίαν καὶ ὑπόληψιν ἐκ μέ-
ρους αὐτοῦ. Τὴν ἔφεραν ἐνώπιόν του ἐντός
θρόνου καὶ ἐναντίον πάσης ἐντυπώσεως ἦν ἡ δύ-
νατο νὰ προξενήτῃ τὸ πράτινον ὕφασμα, ὅπερ
ἔφερε χάριν τῶν πασχόντων αὐτῆς ὀρθαλμῶν,
τὴν ἤκουε μετ' ἄκρας εὐχαριστήσεως. Ὁ σύζυ-
γός τῆς κατήγετο ἐκ Βουργουνδίας καὶ εἶχε το-
σοῦτον μισήσει τὸ εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἐκτισ-
μένον μέγαρον τῆς, ὥστε ἡ σκληροτέρα ὕδρις
ἦν ἡ δύνατο νὰ ἐκφέρῃ ἦτο νὰ ὀνομάσῃ τινὰ
Βουργουνδιον.

Δὲν ὑπῆρχε κατ' αὐτὴν, εἰς ἅπαντα τὸν
κόσμον, οἶκος συναμιλλώμενος πρὸς τὸν οἶκον
τῆς Μοντεμάρτης, ἐξ οὗ αὕτη κατήγετο. Ἐθεώ-
ρει ἑαυτὴ ὡς ἀριστούργημα τῆς φύσεως
ἐνεκα τῆς λεπτότητος καὶ τελειότητος τῶν με-
λῶν τοῦ σώματός τῆς, ὅπερ, ὡς αὐτὴ ἔλεγε,
προήρχετο ἐκ τῆς μεγάλης διαφορᾶς ἣτις ὑφί-
στατο μετὰ τῆς καταγωγῆς αὐτῆς καὶ τῆς
κοινῆς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ἐφαντάζετο ὅτι
ὁ Θεὸς δὲν ἐτιμῶρει εὐκόλως πρόσωπον τοιαύτης
περιωπῆς καὶ ὅτι ἡ θεία πλάστιγξ ἀμπετα-
λαντεύετο ἐπὶ πολλὸν χρόνον μέχρις οὗ κατὰ-
κρημνίσῃ εἰς τὸν ἄδην ἀμαρτωλὸν εὐγενεῖς κα-
ταγωγῆς. Ὑπεστήριζε τὰς ιδέας τῆς μετὰ τοι-
αύτης βαθυνοίας καὶ πυρετώδους εὐγλωττίας,
ὥστε ἠναγκάζετό τις νὰ τῇ ἀπονεύμῃ τὰ δι-
καια.

— Ἡ κυρία Δὲ Νέβερ, θυγάτηρ τῆς κυρίας
Θεάνζ, ἦτο ἀξιωματικονεύτου καλλονῆς, ἡ δὲ θεία
τῆς κ. Μοντεσπᾶν, παρῆλιξ ἤδη, ἐθεώρησεν αὐ-
τὴν ἀξίαν τοῦ βασιλικοῦ ἔρωτος. Εἶχε προφα-
νῶς τὴν ιδέαν, ὅτι ἡ ἱκανότης δι' ἧς αὕτη ἦτο
περιβεβλημένη δὲν ἐγκατέλιπε τὴν οἰκογένειάν
τῆς. Ὁ βασιλεὺς οὐδεμίαν ἔδιδε προσοχὴν εἰς
τὴν κυρίαν ταύτην, ἰδοὺ δὲ τί ἔγραφε περὶ αὐτῆς
ἡ κυρία Δὲ Σεβινιὲ πρὸς τὴν θυγατέρα τῆς: «Ἡ
κυρία Δὲ Νέβερ εἶναι ὡραία ὡς ἡ ἡμέρα, λάμ-
πει ὅλη, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ συγκινῇ ἢ νὰ θέλ-
γῃ ἡ ὡραιότης τῆς». Τοῦτο συνέβη καὶ εἰς τὸν
βασιλέα. Τὸ ἀγλαὸν τοῦ προσώπου τῆς δι' οὗ

ἦτο πεπρωκισμένη ἐπηυξάνετο ἔτι μᾶλλον ὑπὸ
τῆς ζωηρότητος τῶν φυσικῶν τῶν πνευμάτων τῆς
βόδων. Οἱ ἄνθρωποι τὴν ὀνόμαζον *χλωρίδα*, ὁ
σύζυγός τῆς Ἀρτεμιν καὶ ὁ ἐραστής τῆς Ἀφρο-
δίτην, διὸ βεβαίως θὰ ἡδύνατο νὰ κατέχῃ καὶ
αὕτη θέσιν τινὰ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ.

Ὁ σύζυγός τῆς ζηλότυπος ὡς Μωαμεθανός,
ἦτο ἀνεψιὸς τοῦ καρδινάλιου Μαζαρίνου, ὅστις
κατέστησεν αὐτὸν πλούσιον διὰ κληρονομίας,
δίδων προσέτι αὐτῷ καὶ τὸν τίτλον τοῦ δουκὸς
τῆς Νέβερ. Συνέγραψε ποιήσεις λίαν τετορνευ-
μένας, κατέπαυε δὲ ἐπὶ στιγμὴν τὸν ποιητι-
κὸν τοῦ οἴστρου, ὅπως μεταβῇ εἰς τὴν ἀγοράν
καὶ προμηθευθῇ τὰ πρὸς βρώσιν. Ὅταν ἐπε-
τύγχανεν εἶδος τι τῆς ὀρέξεώς του, ἠγόραζεν
ἐξ αὐτοῦ ἀρκετὴν ποσότητα καὶ τὸ ἐναποταμί-
ευεν ἐντός τοῦ δωματίου του. Ὁ Μαζαρίνος
τῷ ἐγκατέλιπε διὰ διαθήκης ἅπαντα τὰ ἐν
Ῥώμῃ κτηματά του. Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἡ
σύζυγός του δὲν καρδύκει τοῦτο, προσέρχεται,
τὴν διατάττει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τι ὄχημα καὶ λέ-
γει πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην: «Εἰς Ῥώμην». Ἐν γέ-
ναι ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτο παραδοξότατος. Εἶχε τὴν
ιδιοτροπίαν νὰ ἐπαινῇ πάντοτε τὸ ἐξάμβλωμα
ἐκεῖνο τοῦ Πραδὸν, τὴν Φαϊδραν, μόνον ὅπως
καταβιδάσῃ τῆς ἀξίας του τὸ ἀριστούργημα τοῦ
Ῥακίνα.

Ἡ κυρία Ρισχελιὲ ἦτο καὶ αὕτη ἐκ τῆς συμ-
μορίας τοῦ δουκὸς τῆς Νέβερ. Ἐγραψε κατὰ
τῆς τραγωδίας τοῦ Ῥακίνα ἐξαίσιόν τι ποίημα
τὸ ὁποῖον καὶ ὁ Ῥακίνας καὶ ὁ Βοαλὼ παρήδη-
σαν μετὰ δριμύτητος κατὰ τοῦ δουκὸς, ὃν ὑπε-
λάβανον ὡς ποιητὴν, διατηροῦντες μετὰ προ-
σοχῆς τὰς αὐτὰς ιδέας καὶ τὰς αὐτὰς ὁμοιοκα-
ταληξίας:

Dans un palais doré, Damon jaloux et
[?lème

Fait des vers où jamais personne n'en-
[tend rien.

Ἐν τῇ παρωδίᾳ ταύτῃ οὐχὶ μόνον ὁ δοῦξ
τῆς Νέβερ προσεβάλλετο ὡς ποιητῆς, ἀλλὰ
ἐνυπῆρχε καὶ ἀπηνῆς τις ἀλληγορία περὶ τῶν
παρακτροπῶν μιᾶς τῶν ἀδελφῶν του, τῆς Ὁρ-
τανσίας Μαγκίνη, ἣν ἔλαβεν ὡς γυναῖκα ὁ δοῦξ
Μαζαρίνος, οὗτινος τὰς ιδιοτροπίας γνωρίζομεν.

Γ. Ν. Π.

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

(Ἐπεται τὸ τέλος).